

Naša misel

Glasilo učencev in dijakov Zavoda za slepo in slabovidno mladino Ljubljana
Letnik XXXIX, št. 1

KAZALO

Čarovniška sodba v Višnji Gori	3
Marsovci na obisku	4
BIL SEM V JURSKEM PARKU	5
OBISK KITAJSKE RASTAVRACIJE	6
Jabolko	7
Sem mikroorganizem v bazenu čistilne naprave	9
CENTRALNA ČISTILNA NAPRAVA LJUBLJANA.....	11
ČE BI BIL OKOLJSKI MINISTER	13
Pojasnilo.....	15
Moja psička	15
Prijateljstvo	16
Rjavček	16
Tema je en pisan plašč	17
GROZLJIVA RESNICA	20
Znanje povsod.....	25
Odprl sem si vrata	26
Čveka	28

ČAROVNIŠKA SODBA V VIŠNJI GORI

Ta zgodba opisuje čarovniško sodbo v Višnji Gori. Je pa drugačna kot tista Kozlovska sodba v Višnji Gori. Čudne stvari v Višnji gori so se začele dogajati točno 23. julija 1912 ob 13.45, 12 sekund in 54 stotink. Cel mesec so izginjale stvari. Kralj je mislil, da je to počela njegova hčerka. Kasneje so njegovo hčerko obsodili, kot da je čarovnica.

26. avgusta so se zbrali sodniki, kmetje in kralj pred gradom. Imeli so sojenje.

Vloge: Kraljeva hčerka Ajda, Kralj Ivan, Jure, Borut, Marta, sodnik Pepi in sodnik Pepe.

Sodnik Pepe: Dajmo, dajmo, zberite se. Čas je, da obsodimo kraljevo hčerko Ajdo.

Kralj Ivan: Tako je. Dajmo, zberite se. Pa še dons.

Ajda: Kaj mislite, da sem jaz čarovnica?

Borut: Da, Ajda. Vsako jutro vstajaš ob treh zjutraj in se od takrat naprej cel dan dogajajo čudne stvari.

Ajda: Čudne stvari? Kakšne?

Jure: Ja, pada modri dež.

Ivan: Hmm. Imam en predlog. Dajmo jo zapreti za en teden v ječo, pa bomo videli, ali je to res bila ona ali ne.

Pepe: Ne, sedaj se bomo pogovorili.

Ivan: Ja, kakšno kazen naj ji potem damo?

Marta: Ko bo sonce, bomo s palicami tolkli po njeni senci.

Ivan: Hudo! Točno tako.

Kasneje je posijalo sonce in so se zbrali na travniku.

Potem so udarjali s palicami po njeni senci.

Ivan: OK. Nič ne pomaga.

Pripovedovalec: Kar naenkrat je posijalo sonce v roza barvi.

Borut: Kaj pa je to?

Sodnik Pepi: Ubijmo jo!

Hčerke niso mogli ubiti in je ostala živa.

Miha Srebrnjak, 8. razred, mentorica Aksinja Kermauner

MARSOVCI NA OBISKU

21. avgusta 2010 je mimo Zemlje letel nek čuden predmet. To sta opazila predal in kolo. Bili so Marsovci. Ustavili so se pred predalom in kolesom. Niso se dobro razumeli. Zato so Marsovci imeli prav poseben stroj, ki je prevajal iz njihove govornice v slovenščino in obratno.

Vloge:

Marsovci: Ph33106, Marsiabc, TH3b1gd.

Zemljanski predmeti: kolo, predal, miza, steklenica.

Ph33106: Kdo ste pa vi?

Kolo: Mi smo predmeti, ki smo doma na planetu Zemlja. Za nas pravijo, da smo kot ljudje.

Ph33106: Ne vem, ampak ste pa zelo čudne oblike.

Miza: Jaz sem najlepša.

Marsiabc: Miza, ne glumi. Mislili smo, da ste drugačni, saj smo videli na sliki, da so ljudje drugačni.

Predal: Ne ne, mi spadamo med neko vrsto ljudi. Samo ljudje, tisti pravi, pa se ga radi napijejo.

Marsiabc: Aha, a potem ste vi res ljudje?

Kolo: Ja, taki pač smo in smo na nek način ljudje.

TH3b1gd: Saj ljudje veliko znate. Fanta, a to preverimo?

Marsiavc: Jaaaa! Koliko je 3 x 3?

Miza: 8 pa še eno več.

TH3b1gd: OK. Dosti je, res so ljudje, če prav grde oblike. Bolje bi bilo, da bi ostali na Marsu. Fanta, gremo.

Marsiabc: Ne, lej, tam gre še nekdo!

TH3b1gd: O, pa res.

Steklenica: Dober dan. Kdo ste pa vi trije? Eni veliki palčki?

Marsiabc: Dej drž usta za zobmi.

Steklenica: O, kolo in predal! Serbus.

Ph33106: Flaša, a mi smo pa ene pijandure, da nas nič ne pozdravljate?

Miza: Da, ker nam ne verjamete, mi smo kot ljudje.

Ph33106: Joj! Nimate zob in nog.

Kolo: Juhuhu! Steklenica je tu!

Flaša: Marsiabc, Ph33106, th3b1gd: dejte se umirit in ostali tudi. Dejmo raj enga spit.

Marsiabc: Mi sploh ne pijemo, mi se napajamo.

Kolo: Hahahahaha! Napajate.

Ph33106: Jao, pa kaj, mi se pač napajamo.

Marsiabc: OK, moramo iti.

Kolo: Kam pa?

Ph33106: Domov. Čao.

Miha Srebrnjak, 8. razred, mentorica Aksinja Kermauner

BIL SEM V JURSKEM PARKU

Odločil sem se, da grem še jaz v ta park, v katerem so živeli tudi moji predniki pred mnogimi milijoni let. Ko sem prišel tja, se mi je zdelo vse zelo čudno. Ko so me ljudje zagledali, so se me zelo prestrašili. Zaenkrat sem edini dinozaver na Zemlji. Na Zemlji je bilo vse spremenjeno.

Res je, da sem nov, ampak malo se pa še spomnim, ko sem bil še majhen, kako so mi moji predniki veliko pripovedovali. Mislil sem, da bo bolj zanimivo, ampak ni bilo. Nisem imel družbe. Bil sem edini in vse v parku se mi je zdelo pusto. Spremenjeno je bilo tudi celotno okolje na Zemlji. Veliko ozemlja je bilo onesnaženo, ljudje so se me izogibali in vse je bilo drugače.

Vem, da smo mi živali živeli pred človekom, ampak me pa zelo zanima, kako bi bilo, če bi danes živeli vsi skupaj. Ker pa sem tako velik in težak, se me zato zelo izogibajo in vedo, kakšni so bili tudi moji prijatelji.

Dinozavrica Anja Pustak, 9. a, mentorica: Damijana Dušak

OBISK KITAJSKE RASTAVRACIJE

Z učiteljico Damijano sva za konec najinih srečanj VOS-a odšli še v kitajsko restavracijo. Tam še nikoli nisem bila, zato sem si tja tudi zelo želela. Bilo je enkratno. Z nama je šla še moja prijateljica Tina, ki je vse tudi fotografirala. Gospa, ki nas je postregla, je drugače govorila kitajsko, z nami pa se je zelo lepo potrudila govoriti slovensko. Zelo je bila prijazna. Jedle smo: spomladanske zvitke, hrustljavega piščanca, piščanca z gobami, ocvrto čokolado in kokosov zavitek. Bilo je odlično, zelo dobro je bilo. Najbolj dobri sta mi bili sladici, ocvrta čokolada in kokosov zavitek. Odločila sem se, da bova tja odšli kdaj tudi z mamico.

Anja Pustak Lajovic, 9. a, mentorica: Damijana Dušak

Avto je narisal Nik, star 3 let, pod mentorstvom Severine Skubic.

JABOLKO

Današnji lep sončen dan mi prav prija. Za moje zorenje je zares idealen. Sijaj, sijaj, sončece na moje zeleno telo. Sijaj, sijaj, da dozorim. Da dozorim, da dozorim, da zaživim. Želim si, da me odtrga deklica, ki me hodi gledat vsak dan.

Dozorel sem, še malo pa me bo vetrček odpihnil na tla. Ne, prihaja deklica, da bi me pojedla. Bila me je prav vesela. Pogrizljala je moje sočno meso, ni pa vedela, kam naj da ogrizek, ki ji je ostal v roki. Vprašala je mamico, ki ni bila dovolj ozaveščena o bioloških

odpadkih. Vrgli sta ga v WC školjko, skupaj z ostankom kosila.

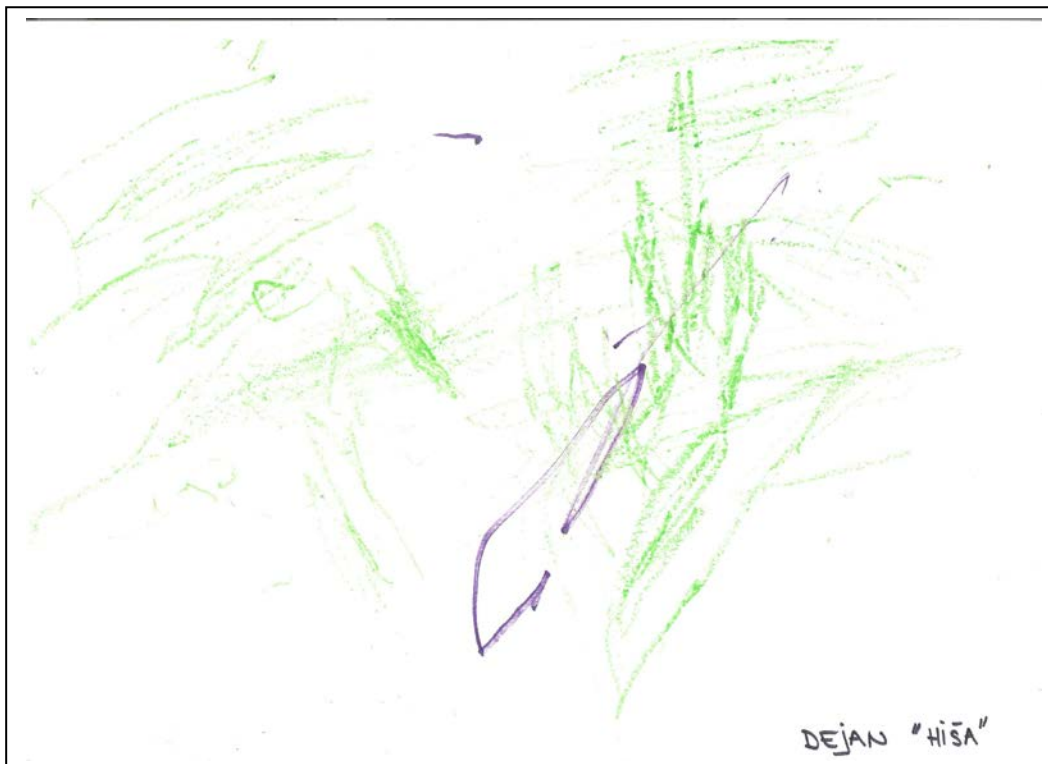
Sedaj vem, da ne bom imel več mirnega počitka, saj me čaka utrujajoče popotovanje do humusa ali njive. Moj prvi korak je pristanek v kanalizaciji - vsaj ta je speljana v čistilno napravo.

Med potjo do tja sem že malo začel razpadati, tako da me lovilec kamenja ni zaustavil. Moj pecelj in peške je ob udarcu odtrgalo stran od celote. Sam se zaustavim na finih grabljah, ker sem večji od šestih milimetrov. Tu so se ustavili tudi ostali moji ostanki, ki sem jih izgubil med svojim razpadanjem.

Z vijačno stiskalnico so me stisnili in dali v zabojnik ter odpeljali na deponijo Barje. Kot sem slišal v zabojniku, v nadaljevanju čistilne naprave odstranjujejo tudi maščobo, pesek. Za več pa v mojem zabojniku niso znali povedati.

Jaz pa sem med potjo do deponije že skoraj čisto razpadel, saj sem pričel gniti. Moj konec/cilj ni bil dosežen, da bi lahko v miru počival na kakšni njivi ali travniku.

Tanja Oranič, SŠ, mentorica: Damijana Dušak

Hišo je narisal Dejan, pod mentorstvom Severine Skubic.

SEM MIKROORGANIZEM V BAZENU ČISTILNE NAPRAVE

Sem mikroorganizem v enem izmed bazenov čistilne naprave in ponižno prenašam burno življenje, kolikor ga je sploh še ostalo.

V bazen sem prišel skozi vso raznovrstno navlako, ki jo povzročajo baje neki neznani organizmi. Povem vam, take grozne svinjarije še nisem videl. Očitno morajo biti ti organizmi ogromni in umazani. Sedaj sem tu v bazenu, kjer me hočejo še prečistiti oziroma drugače povedano, uničiti. To moje življenje je naravnost grozno. Ko sem prišel na svet, sem kot pozdrav najprej zavohal grozen

smrad, ko pa sem spregledal in sem se ozrl naokrog, pa sem zagledal kup skrajno umazanih iztrebkov. Nato pa sem se še prisilno sam s svojimi sorodniki moral odpraviti na pot po tej grozi, dokler nisem prispel do nekakšnega bazena. Tu pa se bo moje nič kaj prijetno kratko življenje kot kaže končalo. In to vse skupaj zaradi teh prej omenjenih odvratnih ogromnih organizmov. Zdaj mi naj samo še kdo reče, da je to opravljanje dobrih del. Mi moramo trpeti na račun drugih. To je nepravilno in nezaslišano. Verjamem, da se najdejo stvari, v katerih bi jim bili lahko koristni. Pa saj vsi mikroorganizmi menda nimajo takega groznega življenja. A če je tako, ne razumem, zakaj moram imeti jaz in še marsikateri moj sorodnik tako smolo. Sicer pa me zelo zanima, kako lahko zaradi tistih čudnih organizmov nastane toliko svinjarije. A moral sem se pač sprijazniti s situacijo, v kateri sem. Tako ali tako ni nikogar, ki bi mu bilo kaj mar za nas. Strašljivi dogodki in šoki si sledijo kar eden za drugim. Nonstop sem v strahu, ker niti za sekundo naprej ne znam napovedati, kaj se bo zgodilo z menoj. Le še vprašanje časa je, kdaj me bodo dokončno pospravili iz tega sveta. A želim si, da vsaj smrt ne bi bila tako grozna, kot je bilo preteklo življenje. Lahko rečem, da je vse skupaj že podobno grozljivki.

Zdaj pa bom moral počasi končati s govoričenjem, kajti mislim, da bom zdaj zdaj izdihnil.

Čao!

Matija Bregar, SŠ, mentorica: Damijana Dušak

CENTRALNA ČISTILNA NAPRAVA LJUBLJANA

Čistilna naprava leži na vzhodu Ljubljane. Velikost objekta je 28 hektarjev. V to čistilno napravo se izteka večina odpadnih voda Ljubljane. Očiščena voda se nato izteče v reko Ljubljanico tik pred njenim izlivom v Savo. Leta 2005 je centralna čistilna naprava Ljubljana končala drugo fazo posodobitve. Sedaj izvajajo mehanski in biološki postopek. Dnevno očistilo 70.000m² do 100.000m² vode. Na leto pa očistilo približno 28 milijonov kubičnih metrov vode. V čistilni napravi poteka več faz čiščenja. Najprej iz odpadnih voda očistijo večje stvari, kot so veje, pesek, kamenje, razni gospodinjski aparati, ki jih ljudje vržejo stran. Druga faza čiščenja pa je biološko. Tukaj očistijo iz odpadnih voda vse organske snovi in druge majhne delce ter blato.

Če pa bi prišlo do kakšne nesreče, do razlitja večje količine kisline, pa v čistilni napravi nimajo mehanizacije, zato to odpadno vodo preusmerijo naravnost v reko.

V centralni čistilni napravi lahko očistilo za 350.000 ljudi odpadne vode. Odpadne vode pridejo iz gospodinjstev in industrije. V čistilni napravi lahko očistijo vse do šest milimetrov velike delce. Čistilne naprave so zelo pomembne za okolje. Predvsem za naše reke, jezera in druge vode.

Klemen Novak, SŠ, mentorica: Damijana Dušak

ČE BI BIL OKOLJSKI MINISTER

Če bi bil okoljski minister, bi bilo povsem drugače. Spremenil bi zakone, ki bi malo bolj spametovali ljudi v naši državi. Zahteval bi predvsem večjo ozaveščenost ljudi in jih obvestil z raznimi plakati in drugim opozorilnim gradivom. Od predsednika vlade bi zahteval več finančnih sredstev za nove okoljske čistilne naprave in druge naprave, ki bi pripomogle k očiščenju našega vodovja. Mislim, da je v današnjem svetu največji problem predvsem ozaveščenost ljudi in malomarnost. Marsikateri človek si misli, da živi samo on in ga ne briga za njegove potomce, ki bodo živeli še v večjem smradu. Državljanom Slovenije bi zmanjšal tudi stroške za odpadke, ker mislim, da se po nepotrebnem stroški stalno višajo. Na tem področju pogrešam predvsem večjo povezanost med lokalno politiko in vlado. Mislim, da so iz strani Ministrstva za okolje in prostor predvsem manjše občine precej zapostavljene. Menim pa tudi, da se vse preveč Ministrstvo zanaša na sredstva iz evropskih skladov in zato se je tudi zgodilo, da veliko takšnih projektov ni bilo analiziranih. V vzpodbudo bi mi bila čistilna naprava v Zalogu, kjer se vidi, da so vsi mehanizmi na visokem nivoju in mislim, da rabimo takšnih čistilnih naprav še več. Zavedam se pa tudi, da to za sabo potegne velike stroške, vendar je potrebno za našo vodovje čim prej nekaj ukreniti. Že iz svojega kraja se zavedam, da je potrebno čim prej nekaj napraviti, ker imamo že štiri leta oporečno vodo in Ministrstvo in naša lokalna politika naredi bore malo za napredek na tem področju. Vse skupaj se vleče že predolgo. Menim tudi, da nismo edini takšen primer v Sloveniji. Vse ljudi je potrebno opozarjati, da ni možno vseh stvari vreči v

kanalizacijo. Ko sem videl na čistilni napravi, kaj vse mečejo v kanalizacijo, me je zmrazilo in sem se zelo zamislil nad našim početjem.

Če bi bil minister, ki bi dal največji poudarek predvsem na ozaveščanju ljudi že od otroštva, ker tu starši lahko naredijo velik korak v mozaiku ozaveščanja otroka.

Pozdravlja vas vaš ministrski kandidat.

Leon Rojko, SŠ, mentorica: Damijana Dušak

Punčko Tino je narisala Mia, stara 6 let, mentorica Severina Skubic.

POJASNILO

V šolskem letu 2009/2010 je naš Zavod za slepo in slabovidno mladino v Ljubljani praznoval 90 let. V okviru obeleževanja 90-letnice smo organizirali dva natečaja: likovnega in literarnega, za vse slepe in slabovidne otroke Slovenije. Na likovni natečaj smo prejeli 30 likovnih del. Člani komisije Petra Rezar, Sašo Vrabič in Nina Schmidt so sklenili nagraditi naslednje avtorje, razvrščene po starosti:

1. Mia Koritnik, 5 let, Vrtec Laško
2. Tadej Grum, 7 let, OŠ Oskarja Kovačiča, Ljubljana
3. Žan Kazar, 8 let, OŠ Tišina
4. Maja Habjan Košir, 8 let, ZSSM
5. Patricija Rztresen, 10 let, OŠ Poljane
6. Tjaša Gorjanc, 14 let, OŠ Šoštanj
7. Žiga Vončina, 15 let, OŠ Idrija

5 prispevkov je prišlo za literarni del natečaja. Tam je komisija v sestavi Tatjana Murn in Aksinja Kermauner podelila dve nagradi:

1. Kristina Čurič, 12 let, OŠ France Prešeren, Črenšovci
2. Samo Kazar, 15 let, OŠ Tišina

Priznanja in nagrade (Maxi dnevna karta 2010 za Laguna Ljubljana mestne plaže) smo podelili 23. 6. 2010.

Tu predstavljamo nekaj prispelih in nagrajenih del.

MOJA PSIČKA

Moji psički je ime Tačka. Je zlata prinašalka. Rada je meso, kosti in zelo rada pije mleko. Ima belo dlako. Razume ukaze: sedi, daj tačko in lezi. ve, da ne sme na

cesto. Veseli se otrok, snega in igrač. Rada hodi po lužah in skače po ljudeh.

Žan Kazar, 8 let, 2010, OŠ Tišina
Mentor Renata Rajner

PRIJATELJSTVO

Prijateljstvo je lepa stvar.
Lepa stvar najlepši dar.
Bolj dragoceno od srebra.
Bolj dragoceno od zlata.

Zato pošiljam ti to pesem,
da tvoj obraz ne bo preresen.
Da ti najlepši bo ta dan,
ves s prijateljstvom pretkan.

RJAVČEK

Naš kuža rjavček
je res domišljavček.
Hvali se drugim vse naokrog.

Vi ste res reve,
bojite se človeških nog.
Jaz pa nisem kakor vi,
ne prestraši me vsak pok.

Tako se Rjavček je bahal
pred zbranimi psi.
A ko nevihta se pripravi,

Rjavček k vratom kar zleti.

Vsi zbrani se smeji:

Ti, Rjavček ti, ti, ti.

Ne bahaj se pred nami.

Ob nevihti raje pojdi k mami.

Samo toliko, da veš.

Mi nismo reve.

Ti se vsega bojiš.

Patricija Rztresen, 10 let, 2010, OŠ Poljane

Mentorica: Cilka Čibej

TEMA JE EN PISAN PLAŠČ

Neroda očalarska

Na vrsti je telovadba. Sedaj, ko je učitelj Bojan odsoten, je prav zabavno, saj ga nadomeščajo drugi učitelji, ki nam včasih pogledajo skozi prste in ustrezajo našim željam po rokometu ali nogometu. Kljub temu smo dekleta to uro obremenjena s slovenščino. »Hej, pišemo slovenščino!« mi zakliče moja frendica Manja. Letos imamo novo učiteljico, ki pa zgleda precej prijazna. Ko pridem po telovadbi v učilnico, me stisne v želodcu. Uf, hvala bogu! Kontrolna naloga je povečana!

Slovenščina

Danes nam je učiteljica pri slovenščini vrnila teste. Kaj!? Saj to ni res! Niti tri nisem pisala, ampak komaj dve! Bila sem zelo žalostna, kar je opazila učiteljica. Dogovorili sva se, da mi bo pomagala, da bom popravila oceno. Pri dodatni uri sem dopolnila manjkajoče podatke v

testu. Ugotovila sem, da snov sploh ni bila težka. Priznam, več bi se morala učiti. Oceno sem popravila.

Oh, ti tipi

Z mojo drugo friendico Nino opaziva dva srčkana tipa. Nina mi prišepne na uho: »Menim, da sta iz šestega, kot midve!« Pokimam. Pri malici me Nina skoraj pozabi pri mizi. Naslednji dan se spet znajdeva v Tinetovi in Mihovi bližini. Pri malici me Miha vpraša, če pridem na novoletni maraton. Prikimam in vprašam: »Bo kakšen zanimiv program?« Miha mi odvrne: »Bend Orkan bo igral.« Super! Bend Orkan je na naši šoli že igral, nazadnje za pusta. To so nekdanji učenci naše šole.

Ko pridem domov, se začnem v mislih že pripravljati na novoletni maraton. Vesela sem, saj bom lahko končno zaplesala z Miho. Po telefonu pokličem Nino in ji povem, kaj mi roji po glavi. Srce mi divje razbija.

Konec z očali

Ko pridem domov, si mama veselo prepeva neko pesem. Pristopim in jo vprašam: »Hej, mama, nekam vesela si videti!« Mama mi v roke porine časopis. V časopisu iščem, kaj neki bi mamu tako razveselilo. Ker ne najdem nič posebnega, mi mama pove veselo novico: »V časopisu sem našla naslov zdravnika, ki ti lahko pozdravi oči.« Odhitim v svojo sobo in pokličem Nino. Povem ji veselo novico. Vedno me je zanimalo, kako človek vidi brez očal. A kljub vsemu se mi zdi, da mi moja zelena očala prav dobro pristajajo.

Usoden novoletni maraton

Končno je nastopila težko pričakovana sreda. Doma sem se lepo uredila, saj sem vedela, da če želim očarati Miho, moram biti še posebej lepa. Najprej je bila proslava ob dnevu samostojnosti in enotnosti. Po končani proslavi smo se šestošolci obdarovali. Moje darilo je dobila Lučka, jaz pa sem dobila darilo učiteljice Mirjam. Ko smo končali z obdarovanjem, smo se odpravili v telovadnico na zabavo. V množici sem poiskala Miho. Povabil me je na ples. Ko smo šli domov, sem Mihi pokazala, kakšna bom čez nekaj mesecev, brez očal. Miha mi predlaga, da bi poskušala vreči petardo. Petard ne maram, zato je ne vzamem. »Nočem, da tudi ti mečeš petarde.« Miha zardi.

Konec sveta

Včasih razmišljam o svoji slabovidnosti. Ugotavljam, da s tem ko slabo vidim, še ni konec sveta, saj kljub vsemu lahko počnem skoraj vse kot drugi učenci na šoli: pišem, rišem, telovadim ... Zavedam se pa tudi, da so stvari, ki jih v šoli ne morem delati, npr. skakati čez kozo pri telovadbi. Včasih se sramujem svoje hibe. Vzrok za to je, da nekaterih stvari ne morem početi. Najbolj me pa jezi, da mi starši morajo kupovati drage pripomočke, ki jih čez nekaj dni ne rabim več.

Odločitev

Nekoč je neka gospa, ki jo poznamo s srečanj, poklicala mamu in ji povedala, da je nekje slišala, da njenega sina in mene hočejo premestiti v Zavod za slepe in slabovidne. Temu sem se ostro uprla. V Zavod ne bi želela iti, ker bi bila tam sama, brez mojih prijateljev in staršev. Tudi starša sta bila proti. Sicer pa so to bile samo govorice. Hvala bogu!

Zavod

Enkrat sem v zavodu že bila, ko sem se udeležila ustvarjalnih delavnic. V delavnici sem imela zavezane oči in sem morala tipati predmete ter povedati, kaj je to. Nato sem še okušala in vohala. Pri vajah mi je pomagala mama. Naslednji dan sem spet morala v Zavod, a se ne spomnim več, čemu.

Zavod je pomemben zato, ker slepe in slabovidne, kot sem jaz, uči normalno živeti.

Cvetko se prebudi

Zdaj obiskujem 6. razred osnovne šole in že razmišljam o tem, kaj bom počela v prihodnosti. Želim si postati igralka v telenovelah, a ne vem, če bo to zaradi moje slabovidnosti mogoče. Vendar pa je moja prednost ta, da si hitro zapomnim veliko besedila. To pa je za igralke zelo pomembno.

Kristina Čurič, 6. b. razred, 2010, OŠ Franceta Prešerna Črenšovci

Mentorica: Nataša Litrop, prof.

GROZLJIVA RESNICA

Vse se je začelo sredi vročega julija. Bila je sreda. S prijateljicama Taro in Tanjo smo imele piknik. Ti puncici sta moji najboljši prijateljici. Med nami ni bilo nikoli nobene skrivnosti. Nekaj tednov pa se pogovarjamo le o eni stvari. O Filipu. Filip je moj fant. No, vsaj upam, da sva še skupaj, saj je zadnje čase med nama zelo napeto. Ne vem, kaj je narobe z njim, vse bolj in bolj se odmika od mene in če ga vprašam, kaj je narobe, se

začne zelo čudno vesti. Reče, da ni to moja stvar in da se naj ne vmešavam v njegovo življenje. Za Filipa me je zelo strah, saj po televiziji in radiu vse pogosteje poročajo o tem, da mladi segamo po alkoholu, da se prehitro zatečemo k drogam, ker mislimo, da je to naša edina rešitev in da s tem izpademo frajerji. Zato me je strah, da se je Filip vpletel v tako družbo, ki bi mu lahko nakopala vrsto težav. Ne, ampak Filip ni tak, saj ga poznam že tri leta in vem, da je pameten in da se ne bi spustil na tako nizek nivo. Ampak ko pa tako premišljam, je Filip star že devetnajst let, jaz pa komaj sedemnajst in mogoče pa je le možno, da je vpleten v kakšno prepovedano zadevo. Ampak tolažim se s tem, da za to še nimam nobenega dokaza.

»Tjaša, veš, kaj bi morala narediti,« je rekla Tara in s tem pretrgala dolgo in mučno tišino. »Filipa bi morala poklicati in mu reči, naj pride danes na ta naš piknik in potem bi ga me tako dolgo izpraševale, da bi nam na koncu le moral povedati resnico in tudi če bi bila tako grozna ...«

»Punci, jaz imam tudi eno dobro idejo«, jo je prekinila Tanja. »In kakšno?« sem jo z zanimanjem vprašala. »Moja ideja je, da bi se že enkrat nehale pogovarjati o Filipu, ker mi že ta tema hudo preseda.«

»Ah, Tanja, ti pa bodi kar tiho,« jo je zavrnila Tara. »Saj se drugače tudi zelo rada pogovarjaš o fantih, muči pa te samo to, da še sama nisi imela nobenega ...« »To pa že ni res!« jo je z glasom, tresočim se od jeze, natulila Tanja.

»A bi še katera kakšen sendvič?« sem ju vprašala in s tem poskusila ustaviti njun prepir, kar mi je tudi uspelo. »Vesta kaj,« sem rekla po dolgem premisleku. »Če me kdo vpraša, imam že tega vrh glave in ...« »A najin prepir? Saj nisva hoteli ... Saj veš ...« me je sredi stavka prekinila Tanja.

»Ne, trapa, dovolj imam tega, da mi Filip noče nič povedati. Temu bom v petek, ko bomo šli v disko, naredila konec. Rekla mu bom, da če mi ne bo povedal resnice, se to z nama ne more več nadaljevati in potem bom videla, koliko mu je do mene.« Obe sta mi pritrdili.

Ko je napočil dan, ko bi morala narediti temu konec, sem bila zelo nestrpna. Cel dan sem premišljevala o tem, če je to prav, kaj če mi ne bo povedal, in kaj če bo povedal celo resnico in bo tako grozljiva, da tega ne bom mogla nikoli pozabiti... A potem sem si rekla, da moram vedeti in če je res kaj takega, da mu lahko pomagam.

Ko smo s Taro in Tanjo ob devetih le prišle v disko, Filipa še ni bilo tam. Preplavili so me dvom, da ga morda le ne bo in da bi bilo bolje, da bi šla kar domov. A čez pol ure sem ga le zagledala. Bil je sam in to je bila čudovita priložnost, da se z njim pogovorim. »Hej, Filip, bi prišel malo sem, nekaj se morava pogovoriti.« »Pa ne že spet. Ti nisem povedal, da se o tem nočem pogovarjati!« »Ampak ...« »Nič ampak, aja, pa še to, odločil sem se, da bom temu naredil konec. Premlada si in se še ne zavedaš sveta okoli sebe in samo v napoto si mi. Dovolj imam teh tvojih vprašanj. Dovolj imam tega, da neprestano hodiš za mano in dovolj imam tega, da se moram neprestano pogovarjati s tabo. Med nama je

konec ,Tjaša. In ne glej me tako ogorčeno. Tu so ljudje, ki me poznajo in nočem, da bi izvedeli, da sva bila sploh kdaj par.« V njegovem glasu nisem zaznala nobenega čustva. Njegove oči so me gledale s sovraštvom. Bile so hladne in ko sem se zazrla v njih, me je kar zmrazilo. Nisem si mislila, da se bo to tako končalo. Vsega sem imela dovolj. Hotela sem stran. Stran od tega fanta, ki sem ga še včeraj zagovarjala, stran od teh pogledov drugih, ki so obstali na meni. Stekla sem. Stekla sem ven, čez cesto, čez veliko poslopje, kjer so bili parkirani avtomobili, čez travnik in ustavila sem se šele ob gozdu. Naenkrat sem zaslišala glasove. Bili sta Tanja in Tara. »Pustita me pri miru. Stran od tod želim,« sem jima dejala s solzami v očeh. Moj glas se je lomil. Nisem imela več moči, da bi tekla naprej. Sedla sem na tla in glavo dala med noge tako kot polž, ki se skriva pred sovražniki. A njuni koraki so se mi še vedno bližali. »Tjaša, midve bi ti zelo radi pomagali, a ne veva, kako. Pridi, gremo nazaj. Ko si ti odšla, je odšel tudi Filip, tako da ga ne boš več videla,« je rekla Tara. Vendar nisem hotela. Rekla sem si, da tega pragu diskoteke nikoli več ne prestopim. Nekaj časa sta me še pregovarjali in meni je zmanjkovalo razlogov, zakaj se ne bi vrnila. Potem pa sta me le pregovorili. Ko smo se vračale proti diskoteki, sem v prsih čutila praznino, kot da bi se mi pri vsakem utripu srca odtrgal del duše. Ko pa smo prišli do diskoteke, sem v trenutku pozabila na sovraštvo do Filipa. Za diskoteko sem namreč zagledala prav njega in še nekega moškega, ki je Filipu grozil s pištolo. Puncama sem s kretnjami pokazala, kam naj pogledata, saj me je bilo strah, da bi nas kdo videl. Stopile smo bliže in prisluhnille pogovoru.

»Stari, ti si res tako nesposoben, da ne moreš priskrbeti niti malo robe. Sem vedel, da si premlad in da te ne bi smel vpeljati v ta posel ...« je rekel tisti in še vedno s pištolo meril v njegov obraz. Star je bil okoli 20 let in bil je zelo shujšan.

»Pa daj no, saj sem ti povedal, da v tem kinu ne moreš dobiti robe, pa še s svojo punco sem imel težave,« je rekel Filip.

»Briga me tvoja punca,« je rekel oni z zelo zaničljivim glasom. V meni pa je spet vzkipelo. Prej ko sta me prijateljici sploh lahko zaustavili, sem vzela telefon in poklicala policijo. Hitro so prišli. Fanta nista mogla zbežati. Ko me je Filip zagledal, mi je začel groziti, da se ga naj pazim in take reči. A jaz sem vedela, da sem popolnoma varna.

Na Filipa sem hitro pozabila in našla sem si novega fanta, ki je bil boljši kot Filip. Takrat se je moja odločitev še utrdila, da se drog ne bom nikoli dotaknila. In mislim, da sta Tara in Tanja istega mnenja.

Maša Pupaher, 8. b, 2010, OŠ Selnica ob Dravi
Mentorica: Manja Kokalj

ZNANJE POVSOD

Seštevam številke
in berem ti knjige,
izmišljam si svoje
svetove prav nore.

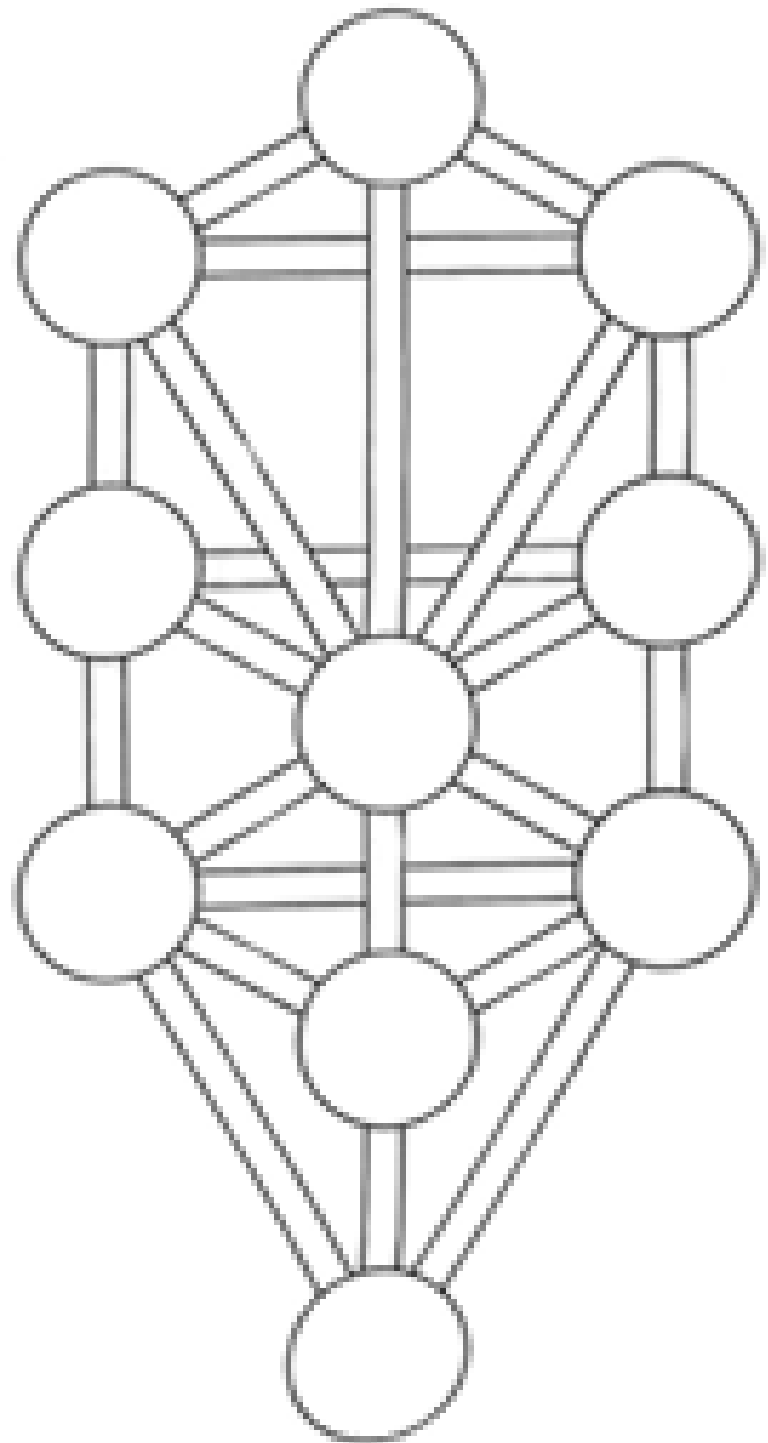
Knjigo odpiram,
bukvo debelo,
črno na belem,
vse v njej veselo.

Za lepe si misli
poučno je vse
in s knjigo v roki
mogočnejše je.

Znanje v glavi
prehodi ves svet,
s knjigo odet
nisi nikoli zadet.

Berem, pišem spet,
se nehat ne da,
je volja za dva,
ni časa za-spat.

Vstopil sem v knjigo,
bil sam sem le tam.
Odkrivam vse novo,
začenjam nov dan.

Hotel sem znanje,
vse sem dobil,
sem šel na zabavo,
nič nisem pil.

Odkrivam svetove,
hočem še več.
Odpiram knjige,
ni nobena odveč.

Samo Kazar, 9. b, 2010, OŠ Tišina
MENTOR: Janko Durič, prof. slov. in soc.

ODPRL SEM SI VRATA

Odprl sem si vrata,
začutil vetrove,
preskočil robove
in zaslišal glasove.

Sem začutil praznino,
zbežal bi proč,
daleč v divjino,
globoko v noč.

Hodil bi daleč,
odkrival celine,
plaval po morju
nebeške modrine.

Vzel bi si mavrico,
hotel bi še.

Ukradel bi sonce,
zaslužim si vse.

Iskro v očeh
bi solza zalila.
Se želja v glavi
je nova rodila.

Zaprl bi oči,
pozabil na vse.
Ugasnil luči bi,
saj vseeno mi je.

Samo Kazar, 9. b, 2010, OŠ Tišina
MENTOR: Janko Durič, prof. slov. in soc.

ČVEKA

Pri pouku geografije. Učiteljica: Morje ima pozimi mrzlo toploto.

Pri slovenščini so učenci morali narediti govorno vajo o neki osebnosti, ki je spremenila svet. Anja si je izbrala očeta prve slovenske knjige. Takole ga je med drugim predstavila: Trubar je s svojimi pridigami vznemirjal **farane**.

Pri slovi smo brali odlomek iz mladinskega romana Internet in pomfri. Miha takrat ni bilo v šoli in naslednji dan vpraša: Internet in pomfri? Kakšna pa je to povezava??
Alem: Brezžična!!

Marko: Pri sončarici pa lahko dobiš **haluhinukonmacije!**

Anja predstavlja domače branje: Preproge je bilo treba **prenovirati**.

Miha: Učiteljica, a je res, da je bila pisateljica Enid Blyton približno dvakrat poročena?

Zbrala Aksinja Kermauner

Naša misel

Glasilo učencev in dijakov Zavoda za slepo in slabovidno mladino v Ljubljani ter iz inkluzije

Urednica: Nina Schmidt

Mentorji posameznih del: učitelji ZSSM ter iz inkluzije

Lektoriranje: Aksinja Kermauner

Likovna oprema in računalniško oblikovanje: Nina Schmidt

Založil, izdal in razmnožil: Zavod za slepo in slabovidno mladino, Langusova ulica 8, 1000 Ljubljana

Za založbo: Katarina Šimnic

Junij 2011